

Chemarea străbunilor

Jack London

LIBRIS

We know books

Judecătorul Miller avea o fermă mare în însorita Californie, în sudul Statelor Unite, și o casă luxoasă, pe jumătate ascunsă între copaci. Peste moșia aceea întinsă domnea Buck, câinele familiei.

Buck sărea pe ponton, ieșea la vânătoare cu fiul judecătorului, le însoțea pe fiicele lui la plimbare și-i păzea pe nepoți în timp ce se jucau.

Era mare, puternic și impozant.

Într-o zi, lui Manuel, ajutorul de grădinar, i-a venit o idee teribilă.

– Se spune că în nord, unde lumea caută aur prin zăpadă și gheață, sunt la mare căutare câinii de sanie. Sigur mă vor plăti bine pentru Buck, chiar am nevoie de bani ca să scap de datoriile de la jocurile de noroc...

Așa că, într-o noapte, în timp ce judecătorul era plecat, bărbatul cel lipsit de suflet i-a pus lesa lui Buck și i-a zis:

– Vino, frumosule, hai să facem o plimbare!

Câinele, neștiind despre trădarea lui Manuel, l-a urmat liniștit până la gară. Când a văzut că un străin îi dădea bani lui Manuel și că acesta i-a înmănat lesa, a început să se îngrijoreze.

– Mrrrr! a făcut Buck la el.

Dar străinul a tras de lesă, mai să-l sugrume. Sărmanul Buck a leșinat! Străinul l-a urcat în vagonul de marfă al unui tren și așa a călătorit Buck până la San Francisco, unde a fost vândut altcuiva. De acolo a pornit din nou la drum, închis într-o cușcă, într-o căruță, în vagoane și pe feriboturi... Era transportat ca un pachet. El, regele! Cum putea să fie tratat în halul ăsta? Nu-i venea să creadă, se simțea insultat.

Însă ce era mai rău abia începuse.

La coborârea din ultimul tren, Buck a fost dus într-o grădină.

– Nu-l lăsați să scape, **e periculos!** au exclamat oamenii care transportaseră cușca.

– De ce? a întrebat un bărbat ciudat, cu un pulover roșu și un zâmbet necruțător.

De îndată ce cușca a fost deschisă, Buck a țâșnit afară ca o furtună. Parcă era un demon: cu blana zbârlită, din gură i se prelingeau spume, și ochii îi erau injectați.

Bărbatul avea o bătă și nu a ezitat să o folosească pe sârmanul câine, care până la urmă a renunțat.

– Bine, Buck, băiete, a încheiat bărbatul. Acum ne înțelegem, nu-i așa?

